

Νίκος Μανίνης

Εργάτης, καπετάνιος, πλοιοκτήτης

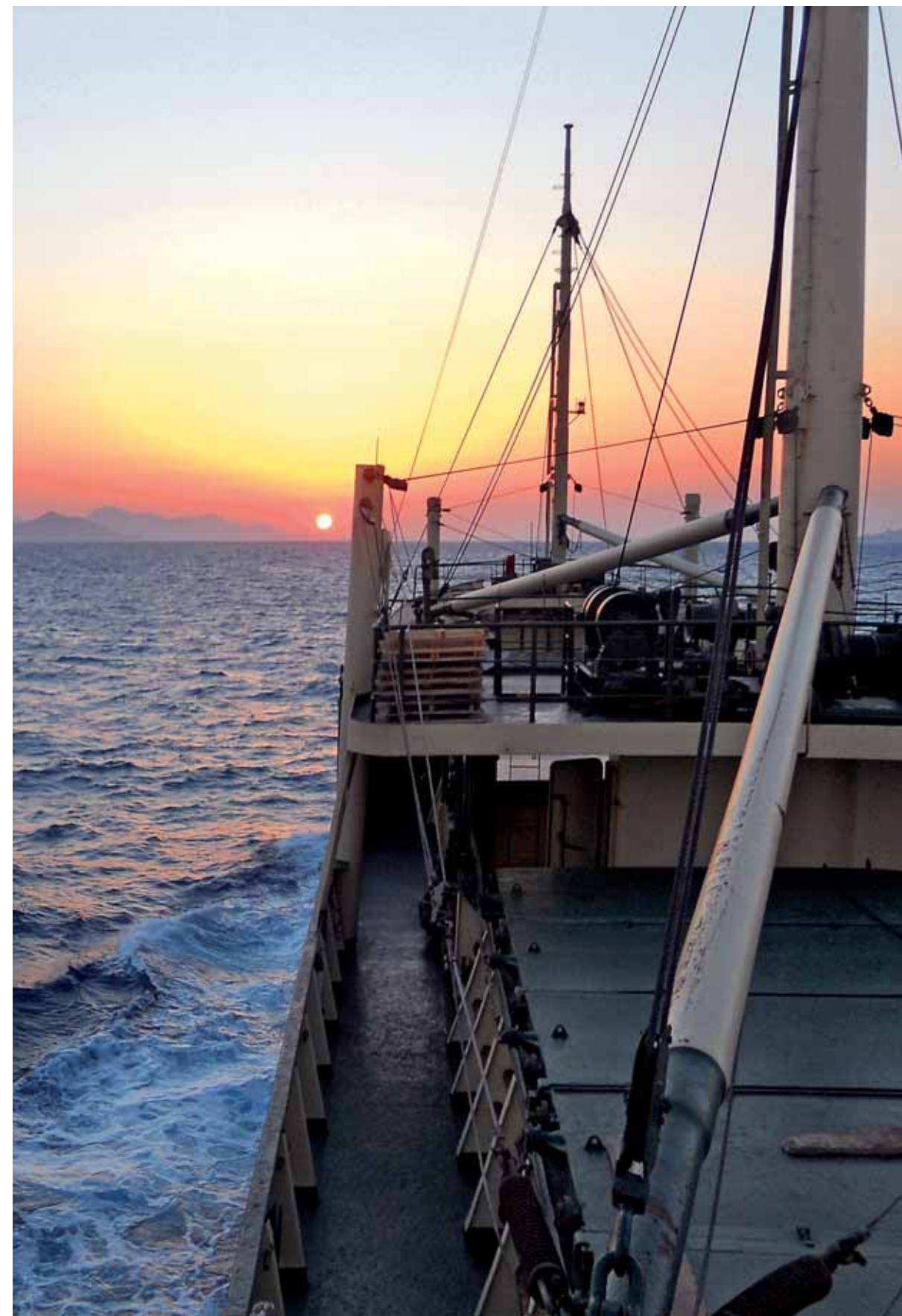
Από το 1985 ως το 2012 πλοίαρχησε μια σειρά μώτορσιπ, ενώ παράλληλα υπήρξε και συμπλοιοκτήτης τους. Συζητήσαμε μαζί του για τα πλοία, τους ανθρώπους, τα λιμάνια, τα επιχειρηματικά ήθη, ανακαλύπτοντας περισσότερα για την εποχή εκείνη που ξεκινάει με την «εύκολη» απόκτηση ενός караβιού και τελειώνει με τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στις παράκτιες μεταφορές

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΝΟΤΑΡΑΚΗΣ

Το 2012 ο Cpt Νίκος Μανίνης με τον συνétairo του Στάθη Φάππα πούλησαν το ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Φ. και έκλεισαν την εταιρεία τους. Υπήρξε συμπλοιοκτήτης και πλοίαρχος του караβιού αυτού για είκοσι χρόνια. Σήμερα συνταξιούχος στη γεντέira του, στο Βόλο, αναστοχάζεται την επαγγελματική του πορεία και μοιράζεται μαζί μας βιώματα, αναμνήσεις, σκέψεις και ερμηνείες από τα χρόνια που ταξίδεψε στις θάλασσες του κόσμου και από τις τρεις δεκαετίες που επένδυσε γνώση, κεφάλαια και συναίσθημα σ' αυτή τη γωνιά της Μεσογείου.
«Όσο δούλευα, έλεγα πως εγώ δεν πρέπει να πάρω σύνταξη,

γιατί δεν θα έχω κάτι να κάνω έξω από το βαπόρι. Η κατάσταση, όμως, μας ανάγκασε να φύγουμε από το αντικείμενό μας και να βρεθούμε συνταξιούχοι εκόντες άκοντες. Κι εγώ και ο συνétairos μου. Εκείνος, πριν τον χάσω πρόωρα το 2015, με βοήθησε να καταλάβω πως έχει κάποια όρια ο άνθρωπος. Κάποια στιγμή πρέπει να σταματήσει να δουλεύει. Ό,τι και να κάνει. Και να απολαμβάνει το από κει και πέρα. Πόσα χρόνια μένουν πια;» μας λέει ο κ. Μανίνης όταν ανοίγουμε κουβέντα για τη νέα φάση της ζωής του, μακριά από τη θάλασσα. Τον ρωτάμε αν έχει μπει στον πειρασμό. Πριν ολοκληρωθεί η φράση, ανταπαντά με ερώτηση: «Να μπαρκάρω ξανά;». Είναι κατηγορηματικός. «Όχι». Για τρεις

Ένα από τα τελευταία μπιγάδικα μώτορσιπ των ελληνικών θαλασσών. Άποψη από την αριστερή βαρδιόλα του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Φ. Νηολόγιο Βόλου 57. Διακρίνονται οι κρενώμιγες που διατηρήθηκαν ακέριες όσο το πλοίο βρισκόταν στην πλοιοκτησία Μανίνη-Φάππα

δεκαετίες ήταν πλοίαρχος και πλοιοκτήτης. Λέει πως νιώθει καλά ως συνταξιούχος, και έτσι φαίνεται. Αποπνέει ηρεμία. «Είναι κάποια στιγμή που καθέννας πρέπει να φτάνει στην αυτογνωσία. Μέχρι τότε θα δουλεύω και για ποιο λόγο; Αν υπάρχουν υποχρεώσεις, το καταλαβαίνω. Αλλά, αν με κάποιο τρόπο το έχεις επιλύσει αυτό, τότε πια δουλεύεις για να δουλεύεις, δεν υπάρχει άλλη ουσιαστική έννοια. Δεν κακίζω κάποιον που επιλέγει να δουλέψει όσο μπορεί, απλώς αυτή είναι η δική μου θέση». **Βέβαια, έχουν προηγηθεί σαράντα χρόνια έντονου εργασιακού βίου.**

«**Α**υτό είναι αλήθεια. Και σ' ένα αντικείμενο –γι' αυτό ξέρω και γι' αυτό θα μιλήσω– που ήταν όντως δύσκολο. Αν έχεις την ατυχία να είσαι και πλοιοκτήτης σ' ένα μώτορσιπ, τότε είναι δυο φορές χειρότερα. Θα σας πω μια ιστορία που βίωσα στη Σητεία, που δείχνει τι κάνει κάποιος που δουλεύει σε μώτορσιπ και τυχαίνει να είναι και πλοιοκτήτης. Ξεφορτώνοντας τούβλα με το κλαρκ, με πλησιάζει ένας λιμενικός. Μου λέει: «Ψι, ο καπετάνιος πού είναι;». Του απαντώ: «Εγώ είμαι». «Λοιπόν, καπετάνιε, θα ειδοποιήσεις την εταιρεία» –τον διακόπτω, «συνέχισε, είσαι ολάνη» – «πως τα βεγγαλικά σας λήγουν την επόμενη βδομάδα». «Μισό λεπτό, να πάρεις την απάντηση της εταιρείας. Το γνωρίζουμε, τα έχουμε παραγγείλει και μέσα στις επόμενες μέρες θα έχουν αντικατασταθεί». «Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε», μου λέει και φεύγει. Στην ιστορία αυτή αποτυπώνεται όλο το εύρος των ρόλων. Κάνεις τον εργάτη, τον καπετάνιο και τον πλοιοκτήτη, καθώς αντιπροσωπεύεις μια εταιρεία.

Αυτή η πολλαπλότητα ρόλων δεν ήταν συστατικό στοιχείο των μώτορσιπ από τη γέννησή τους;
«Όχι κατ' ανάγκη. Υπήρχαν και πλοιοκτήτες που τα διαχειρίζονταν από τα γραφεία. Δεν λέω πως η πρακτική μας ήταν η καλύτερη, αλλά αυτό επιλέξαμε. Πολλοί μάς έλεγαν πως τα λεφτά είναι στο γραφείο και μας ρωτού- ➤